

Arrest

nr. 258 771 van 28 juli 2021
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Herbert Hooverlaan 212/2
1200 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2020 met referentnummer X.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MOUBAX en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 15 augustus 2018 en heeft een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 25 september 2018.

1.2. Op 26 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake verzoeksters eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij arrest van de Raad nr. X van 28 juli 2020 werd deze beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

1.4. Zonder België te verlaten dient verzoekster op 16 september 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 29 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij dit verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die op 4 november 2020 aan verzoekster ter kennis werd gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. A. F. N. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 25 maart 1995 in Florencia. U bent samen met uw zuster M. Y. F. N. (...) (CGVS nr.(...) en O.V. nr. (...)) in België. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een eerste verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw zus M. Y. F. N. (...) (zie ook hieronder):

"U, M. Y. F. N. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 20 mei 1990 in Florencia, departement Cauca (Colombia) en hebt daar ook het grootste deel van uw leven doorgebracht, met uitzondering van de jaren 2012-2016 die u in Popayan, departement Cauca, doorbracht om er te studeren. Toen u de studies bedrijfsbeheer met specialisatie in landbouw en visvangst had afgerond en alleen nog een thesis moest afwerken keerde u terug naar uw geboortedorp. In 2017 kreeg u een contract bij het gemeentebestuur van Florencia voor vier maanden, van september t.e.m. december 2017. U was verantwoordelijk voor de controle van de watervoorziening, en moest tevens een telling doen van het aantal personen dat gebruik maakte van elke waterleiding. Dit moest een toekomstig project rond watervoorziening mogelijk maken. Door de aard van uw werk moest u zich ver van de gebaande paden verplaatsen aan de hand van coördinaten, gebruik makend van een gps. Er was in elk dorp ook een lokale verantwoordelijke die met u meeging. In de afgelegen gebieden die u zo doorkruiste ontdekte u bij twee gelegenheden een illegaal drugslabo. De eerste keer verborgen de mensen zich voor u toen u langs het drugslabo kwam. U deed de tweede keer alsof er niets aan de hand was, en de mensen die aan het werk waren in dat labo lieten u ook verstaan dat u moest zwijgen over wat u had gezien. Na afloop van dit contract kreeg u opnieuw een contract bij het gemeentebestuur. Vanaf januari 2018 werkte u aan een project waarvoor u op bezoek moest bij verenigingen van landbouwers in de omgeving van Florencia. Eigenlijk moest u dat werk alleen doen, maar u vroeg uw zus M. A. F. N. (...) (CG-nummer (...) en O.V.nummer (...)) om met u mee te gaan. Uw zus was immers net afgestudeerd en wilde ook wel een centje bijverdienen. Op 23 februari 2018 verscheen er een bericht in de media dat er in de regio twee drugslabo's waren vernield. Op 06 april 2018 was u samen met uw zus aan het werk in een desolaat gebied toen jullie door twee mannen in burgerkledij werden benaderd. Ze wilden weten wat jullie precies aan het doen waren. U legde uit dat jullie voor het gemeentebestuur aan de slag waren, maar dat geloofden ze niet. De mannen waren boos omdat jullie daar rondliepen. Ze waarschuwden jullie dat jullie moesten oppassen en dat jullie niets mochten verklikken van wat jullie zagen. Vervolgens bedreigden ze jullie met wapens en gaven het bevel dat jullie moesten vertrekken, anders zouden er slechtere dingen gebeuren. Jullie lieten dat geen twee keer zeggen en namen de vlucht.

U wilde niet meer naar het platteland gaan en vroeg aan uw baas of uw collega's de rest van het veldwerk konden doen terwijl u op het kantoor verder werkte. Uw baas was daarmee akkoord. U mocht zich beperken tot de nabijgelegen dorpen en uw collega's zouden zich ontfemen over de verder afgelegen missies. Op 11 april 2018 werd nogmaals een drugslabo opgeruimd. Blijkbaar kwamen de mannen die jullie eerder hadden weggejaagd tot de conclusie dat jullie informatie doorgespeeld hadden aan de politie. Vanaf 24 april 2018 kreeg u dreig telefoons. De mannen aan de andere kant van de lijn zeiden dat ze wisten wie u en uw zus waren tijdens het eerste telefoontje. Op 29 april kreeg u opnieuw een telefoontje waarin u enkel een schreeuw hoorde alvorens er werd ingehaakt. Tenslotte werd u een dag later nog eens gebeld met de boodschap dat ze wisten wie uw familie was en dat jullie moesten weggaan, anders zouden ze uw familieleden vermoorden. U twijfelde of u dit moest vertellen aan uw zus, maar deed het uiteindelijk toch. Nadat uw gsm kapot ging werd u niet meer gecontacteerd door deze mensen.

Jullie werkten af en toe ook in het restaurant van jullie zus M. (...) in Florencia. Op Moederdag kwamen er twee vreemde mannen naar het restaurant. Ze aten iets, bekeken jullie, en vertrokken dan weer. Buiten op straat ontmoetten ze een derde man, met wie ze vertrokken zijn. U vond dit zeer verdacht en angstaanjagend. Uw zus wilde vertrekken, en de enige optie die bij jullie opkwam was jullie zus L. D.

(...), die via haar huwelijk een tijd in Spanje had gewoond en vervolgens naar België was verhuisd. Jullie troffen de nodige bereidingen om het land te verlaten, verzamelden het geld voor de vliegtuigtickets en in juli 2018 bent u ook afgestudeerd. U en uw zus M. A. (...) verlieten Colombia op 14 augustus 2018 en reisden met het vliegtuig naar België, waar jullie toekwamen op 15 augustus 2018. Op 10 september 2018 doorliepen jullie de pre-screening, om op 25 september 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door een drugsbende.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, documenten betreffende uw studies, twee arbeidscontracten, twee tewerkstellingsattesten, twee persartikels, en uw vluchtreservatie. Uw zus heeft volgende documenten neergelegd: haar paspoort, haar geboorteakte, een tewerkstellingsattest, kopieën van de persartikels die u hebt neergelegd en een kopie van de vluchtreservatie die u hebt neergelegd."

Op 26 november 2019 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U ging in beroep tegen deze beslissing. Met het arrest nr. 239.096 van 28 juli 2020 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. U ging niet in Cassatieberoep tegen het arrest van de RvV.

Zonder België te verlaten diende u op 16 september 2020 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U baseert zich daarbij op dezelfde vrees die u tijdens uw eerste verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat u vreest te zullen worden vermoord door een drugsbende die in uw streek actief is. Ter ondersteuning van uw huidige verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een vertaling van de overlijdensakte van uw neef, een vertaling van het politieonderzoek naar de moord op uw neef, en een vertaling van nieuwsartikels over drugshandel en corruptie in Colombia.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van huidige procedure geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U herhaalt integendeel hetgeen u reeds verklaarde tijdens uw eerste verzoek: dat u met de dood werd bedreigd door een drugsbende (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 16). Hierbij dient te worden beklemtoond dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake deze problemen. Dit werd bevestigd door de RvV op 28 juli 2020. U ging niet in Cassatieberoep tegen dit arrest en bijgevolg staat de beoordeling ervan vast. Het feit dat u in het kader van uw huidige procedure verwijst naar uw eerder vermelde asielmotieven, motieven die op geen enkele wijze als aangetoond beschouwd kunnen worden, wijzigt hier niets aan. Door het louter herhalen van uw vermeende problemen slaagt u er niet in de vastgestelde bedrieglijkheid ervan op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de door u beweerde vrees, met name vertalingen van de overlijdensakte van uw neef, het politieonderzoek naar de moord op uw neef, en nieuwsartikels over drugshandel en corruptie in Colombia, moet worden opgemerkt dat ook deze op geen enkele manier kunnen worden gezien als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken in uw huidige aanvraag. In de eerste plaats wijst het CGVS erop dat u de originelen van deze stukken niet heeft neergelegd, waardoor niet eens het bestaan van deze documenten kan worden bevestigd, laat staan dat er een prima facie beoordeling kan worden gedaan van de stukken. In elk geval blijkt uit de vertaling duidelijk dat de nieuwsberichten geen enkel inhoudelijk verband tonen met de door u beweerde feiten. Het CGVS vestigt graag de aandacht op het arrest van de Raad, waarin werd geoordeeld dat een loutere verwijzing naar de alomtegenwoordige

drugsproblematiek en het onvermogen van de Colombiaanse staat en haar justitiesysteem om deze problematiek onder controle te krijgen in casu niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien uw beweerdde problemen met een lokale drugsbende volstrekt niet geloofwaardig zijn bevonden.

Zelfs indien enkel op basis van een vertaling zou worden aangenomen dat uw neef werd vermoord, blijft de beoordeling onverminderd overeind dat u geen element aanreikt waaruit zou blijken dat deze moord enig verband houdt met de door u beweerdde feiten of dat de situatie van uw neef op eender welke manier gelijkaardig zou zijn aan de uwe. In weerwil van uw bewering dat uit deze stukken zou blijken dat uw neef werd vermoord door guerrillero's, waarbij u een verband lijkt te leggen tussen uw eigen vrees en de moord op uw neef (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 16) blijkt dat er in de vertalingen van het politieonderzoek nergens vermoedens staan nopens de dader van deze moord. Er kan dan ook slechts worden geconcludeerd dat de documenten die u thans neerlegt op geen enkel wijze de kans aanzienlijk groter maken dat u de Vluchtelingenstatus moet worden toegekend, of om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. De Raad duidt erop dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49).

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.4. De Raad wijst erop dat verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming van 25 september 2018 door de commissaris-generaal bij beslissing van 26 november 2019 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekster de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Er werd geoordeeld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen met een drugsbende, gelet op talrijke

tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden in de verklaringen van verzoekster en haar zus. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 239 096 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 juli 2020, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekster geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorig verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekster betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekster kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.5. De Raad duidt er verder op dat in het kader van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een volgend verzoek niet dient te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dan ook hierop toegespitst te worden. De zorgvuldigheidsplicht legt in hoofde van de verwerende partij op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen of het aangebracht element een nieuw element is dat in aanmerking komt voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorig verzoek.

2.2.7. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat betreft de verklaringen die verzoekster aflegt in het kader van haar huidig verzoek, wordt door de commissaris-generaal immers terecht het volgende overwogen: *“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van huidige procedure geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U herhaalt integendeel hetgeen u reeds verklaarde tijdens uw eerste verzoek: dat u met de dood werd bedreigd door een drugsbende (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 16). Hierbij dient te worden beklemtoond dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake deze problemen. Dit werd bevestigd door de RvV op 28 juli 2020. U ging niet in Cassatieberoep tegen dit arrest en bijgevolg staat de beoordeling ervan vast. Het feit dat u in het kader van uw huidige procedure verwijst naar uw eerder vermelde asielmotieven, motieven die op geen enkele wijze als aangetoond beschouwd kunnen worden, wijzigt hier niets aan. Door het louter herhalen van uw vermeende problemen slaagt u er niet in de vastgestelde bedrieglijkheid ervan op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is.”*

Daarnaast brengt verzoekster in het kader van haar huidig verzoek nog verschillende documenten aan. Het betreft een overlijdensakte van haar neef, het politierapport omtrent de moord op haar neef en twee nieuwsartikels.

Verzoekster betwist de motivering van de commissaris-generaal dat enkel de vertalingen hiervan werden neergelegd en stelt dat zij wel degelijk de stukken zelf heeft neergelegd. De Raad stelt echter vast dat het administratief dossier inderdaad slechts de vertalingen van deze stukken bevat (administratief dossier, stuk 4, map documenten). Wat er ook van zij, de Raad wijst erop dat verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift (kopieën van) de stukken zelf voegt (bijlagen 2-4 van het verzoekschrift).

De Raad is evenwel van oordeel dat de bijgebrachte overlijdensakte van haar neef, het politierapport omtrent de moord op haar neef en de twee nieuwsartikels geen nieuwe elementen betreffen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Wat betreft de overlijdensakte en het politierapport inzake haar neef, bemerkt de Raad dat deze stukken hoogstens aantonen dat haar neef werd vermoord. Evenwel blijft de beoordeling onverminderd overeind dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit zou blijken dat deze moord in 2014 enig verband houdt met de door verzoekster beweerde feiten of dat de situatie van haar neef op eender welke manier gelijkaardig zou zijn aan de hare. In de bestreden beslissing wordt tevens de pertinente bemerking gemaakt dat, in weerwil van verzoeksters bewering dat uit deze stukken zou blijken dat haar neef werd vermoord door guerrillero's -waarbij zij een verband lijkt te leggen tussen haar eigen vrees en de moord op haar neef- in de vertalingen van het politieonderzoek nergens vermoedens staan nopens de dader van deze moord.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift benadrukt dat deze stukken aantonen dat in de familie reeds iemand werd vermoord door de drugsbende en dat er een politieonderzoek werd opgestart, waardoor verzoeksters vrees dan ook als reëel kan worden beschouwd, herhaalt de Raad evenwel dat verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat deze moord uit 2014 enig verband houdt met de door verzoekster beweerde feiten of dat de situatie van haar neef op eender welke manier gelijkaardig zou zijn aan de hare. Met een loutere verwijzing naar de moord op haar neef in 2014 toont verzoekster geenszins aan dat zij persoonlijk gevisieerd wordt in haar land van herkomst. De Raad herhaalt tevens dat in de overlijdensakte en het politierapport inzake haar neef nergens vermoedens staan nopens de dader van deze moord. Evenmin bevatten deze stukken enige informatie over de motieven van deze moord. Waar verzoekster dan ook betoogt dat *“alles wijst naar drugsproblematiek zeker als men twee corrupte agenten hiermee in verband kan brengen”*, kan zij niet worden bijgetreden. De Raad bemerkt hierbij dat, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, uit de door haar bijgebrachte stukken op geen enkele wijze blijkt dat de arrestatie van de twee politieagenten in juni 2020 waarvan gewag wordt gemaakt in het door haar bijgebrachte internetartikel d.d. 21 juni 2020 enig verband houdt met de moord op haar neef in 2014.

Inzake de bijgebrachte nieuwsartikels, wijst de Raad erop dat hierover in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat uit de vertaling duidelijk blijkt dat de nieuwsberichten geen inhoudelijk verband tonen met de door verzoekster beweerde feiten. Tevens verwijst de commissaris-generaal dienaangaande naar het arrest van de Raad inzake verzoeksters eerste verzoek, waarin werd geoordeeld dat een loutere verwijzing naar de alomtegenwoordige drugsproblematiek en het onvermogen van de Colombiaanse staat en haar justitiesysteem om deze problematiek onder controle te krijgen *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien verzoeksters beweerde problemen met een lokale drugsbende volstrekt niet geloofwaardig zijn bevonden.

Wat betreft nog verzoeksters betoog dat uit de neergelegde documenten en persartikels blijkt dat er een groot risico is in de streek van afkomst van verzoekster, dat het drugsgeweld er nog steeds woedt en dat de burgers niet beschermd kunnen worden door de politie daar deze zelf verwickeld is in de drugsoorlog, herhaalt de Raad evenwel dat verzoekster in gebreke blijft de door haar aangevoerde problemen met een drugsbende aannemelijk te maken en evenmin aantoont dat de moord op haar neef verband houdt met haar eigen problemen of dat haar neef zich in een gelijkaardige situatie zou hebben bevonden als verzoekster. Haar betoog met betrekking tot het gebrek aan toegang tot doeltreffende bescherming tegen drugsbendes en/of guerrillabewegingen in Colombia is dan ook niet dienstig.

2.2.8. Wat betreft verder nog verzoeksters opmerking dat zij een specifiek profiel heeft, nu zij voor het gemeentebestuur werkte en een drugslabo heeft ontdekt, bemerkt de Raad dat dit evenmin een nieuw element betreft dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het volstaat niet om te verwijzen naar een bepaald profiel om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond, alwaar verzoekster in gebreke blijft. Immers blijkt uit wat voorafgaat dat zij geen

nieuwe elementen bijbrengt die van aard zijn een ander licht te werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen met een drugsbende. Overigens werd in het kader van haar eerste verzoek tevens gewezen op het onaannemelijk karakter van de door haar en haar zus beweerde omstandigheden waarin de drugslabo's werden ontdekt, waardoor aan hun verklaringen over de ontdekking van de drugslabo's evenmin geloof kan worden gehecht.

2.2.9. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat inzake de algemene veiligheidssituatie in Colombia in de bestreden beslissing op het volgende wordt gewezen: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.*

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale

bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

In haar verzoekschrift benadrukt verzoekster haar herkomst uit Cauca en wijst zij op de veiligheidssituatie aldaar. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster hiermee geen ander licht werpt op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat bij de gevechten in haar regio tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling weliswaar burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld, doch dat dit aantal beperkt bleef, en dat verder het gros van de gewelddadige incidenten in haar regio de vorm aanneemt van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur, en doelgericht en niet willekeurig van aard is. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij waaruit het tegendeel blijkt.

De Raad is dan ook van oordeel dat er evenmin sprake is van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekster in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.11. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het invullen van de 'verklaring volgend verzoek' bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 september 2020 de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Spaans. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET